

BLODSSYSTEMER

av

Amanda Sköld**Del 2**

*

Assar och Rifla lämnade folksamlingen på vallen och gick mot skogen. Rifla tog täten bärandes på två dryckeshorn. Assar haltade efter hennes breda ryggtafva, stred med käppen och våndan som slingrade sig i magen, svart och oljig.

I skogsbrynet luktade det av jord och våta löv. Rifla fann en stock att sitta på under tallarnas gröna valv. Med en ansträngning satte sig Assar bredvid henne på den sträva stammen, rätade ut högerbenet, vilade handen mot låret. Han pustade, såg ut över festvallen, betesmarkerna och byn. Där syntes boningshus, fähus, smedjor och lador inhägnade av låga enestaket. Bortom det såg man hamnen, med sina långa, smala bryggor, och älvens glittrande silver.

Här hade de vuxit upp tillsammans – Riflas ljus hade fyllt alla skrymslen av hans barndom. Han hade försökt tränga undan det, begrava alla minnen. Nu steg de mot skyn som en knippa eldstungor. En nål av smärta och längtan högg till i hjärtat.

Rifla räckte honom ett dryckeshorn. Muttrade: ”Hell Frej.”

Båda höjde hornen och drack; det nybryggda honungsölet hettade i halsen och maggropen. Närheten av Rifla kändes överklig; värmen av hennes kropp, lukten av hennes svett. Hjärtat dunkade, han kramade om tjurhornet med svettiga händer.

”Jag har... tänkt på dig mycket.” sa Assar.

”Säger du det.”

”Jag visste inte om du någonsin skulle komma tillbaka.”

”Inte jag heller. Det ska gudarna veta.” Hennes röst var kall, ögonen hårda. Hon drog med fingret över ärret i ansiktet.

”Var har du varit?”

”Jag hade villigt dött med svärdet i hand.”

Han rös till, fick svårt att svälja. *Valhall*. Assar skulle aldrig komma till Odens rike. En krympling var han, och som krympling skulle han dö.

”Vad fick dig att återvända?” frågade han.

”Min familj. Nu kan vi köpa en gård och bryta egen mark. Att gå i viking är förbannat slitsamt, men det lönar sig.”

Det blev tyst, båda lät blicken glida undan. Solgudinnan flydde ner i väster, färgade himlen blodröd. Assar fingrade på ullmantelns fäll.

”Det har vållat mig stor våda. Det som hände”, sa han.

Rifla fnyste, skakade på huvudet. ”Hels fördärv... Tror du att jag bryr mig ett skit om din våda Assar? Vi känner inte varandra längre.”

Orden slog honom i magen, fick honom att tappa luft. Rifla fortsatte med en röst vass som flintavslag: ”Vad är du ute efter egentligen? Endräkt?”

”Jag vill be om ursäkt”, sa Assar.

”Skitsnack.”

”Men...”

”Du har ingen rätt att komma nu och gny om din våda. Hur tror du att *jag* har mått?” sa Rifla med rynkade ögonbryn. Musklerna i hennes käke spelade.

Assar öppnade och stängde munnen, ansiktet hettade – han fann inget att säga.

Rifla flög upp, kastade dryckeshornet i marken så att ölen skvätte. Hon stirrade på Assar med vidgade näsborrar och blottade tänder, ögonen sköt blixtar. ”Han våldförde sig på mig, Assar.”

Minnesbilder fladdrade förbi; Rifla som låg i ladan, blodig och darrande. Krossad till skärvor. De blanka, mörka ögonen som inte längre var hennes. Den svarta avgrunden av skräck och smärta som slukade allt ljus.

”Förlåt”, vädjade Assar. ”Jag försökte bara...”

”Jag vet vad du försökte göra – lätta ditt samvete. Du skymfar mig!” Hon spottade på marken.

Det brände bakom ögonlocken, hjärtat skenade. ”Snälla, lyssna. Jag vill gälda mina illgärningar, kräva bot för din heder. Jag ska konfrontera mor, säga att dina anklagelser mot Leif stämde...”

”Lagmannen kommer inte att fälla en dom nu, efter så många år.”

”Vi kan försöka.”

”Det är för sent, Assar. Du skulle ha ställt upp för mig då. Tingtet skulle ha lyssnat på en hövdingasons vittne.”

”Jag ville göra det. Jag svär.”

”Varför svek du mig då?” Tårar flydde nerför hennes kinder, hon strök bort dem med handryggen.

”Det var komplicerat. Jag... jag fruktade mor. Och Leif var hennes närmaste man.”

”*Komplicerat?* Jag var dig alltid trogen. Jag slog ner alla som gjorde narr av dig – alla som kallade sig vanskapt – utan att tveka. Jag drog dig i den där förbaskade vagnen dit du inte kunde gå. Alltid.”

”Jag vet. Jag förtjänade det inte.” Hans tunna viskning hängde i luften som rök. Han kröp ihop inför Riflas blick, den outhärdliga skammen brände honom inifrån.

Hennes ansikte förvreds till en grimas. ”Vet du vad? Du är en förbannad ynkygg, Assar. Brinn i Nifelheim!”

Knytnävsslaget träffade hans käke.